

тѣхъ ще постави радостта, надеждата, насърчението.

Срѣщате единъ човѣкъ, който веднага ви казва, че е скърбенъ. За какво скърби? Той трѣбва да опредѣли специално, за какво скърби. А тѣй, да казва само, че скърби, това е много неопредѣлено. Младата мома скърби, въздиша, не казва, защо скърби. Давамъ ѝ едно писмо отъ нейния приятелъ. Тя отваря писмото, чете го, и скръбта ѝ се превръща въ радостъ. Срѣщамъ единъ младъ момѣкъ, и той скърби и пѣшка. За какво скърби, и той не казва. Давамъ и на него едно писмо отъ приятелката му, и скръбта изчезва. Едно е нужно на човѣка, за да се превърне скръбта му въ радостъ. Какво? Да не прекъсва връзката си съ любовта. Дай на човѣка писмото, което носишъ отъ неговата възлюбена, или отъ неговия възлюбенъ, и скръбта му ще се превърне въ радостъ. За да живѣе въ радостта и въ изобилието на живота, човѣкъ трѣбва всѣка сутринъ да отива при своя възлюбенъ, да получи писмото си и да се върне у дома си да започне работата, която му е опредѣлена за деня. Така трѣбва да живѣе ученикътъ, така трѣбва да живѣе всѣки човѣкъ. Живѣе ли така, дето и да се намира, при каквито условия да бжде, животътъ му се осмисля. Богъ е възлюбениятъ на човѣшката душа.

Човѣкъ е дошълъ на земята да се освободи отъ скръбта и да влѣзе въ радостта.